

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdaj. in odg. ured. FRANCE BEVK.
Cena oglasom: 1 millim. visočine v širini enega stolpa L. —.80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—. — Celoletna naročnina L. 15.—. — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 13. avgusta 1925.

št. 33.

Nesebičneži - samemu sebi.

Kdor s politiko se ukvarja,
v višje sfere si želi,
Nikdar ni dovolj poklonov,
nikdar ni dovolj časti.

Pol sveta o njem že piše,
slika šla je križem svet,
a tako, da znoj si briše,
je s svetinjami prepet.

Ali vraga — nehvaležen
svet današnji čez je — čez.
Brž pozabi na usluge,
kar je res, to pa je res.

Treba je, da javen človek
se dandanes sam časti,
da si sam pripne svetinje,
pa jih svet pozabil bi.

Da si sam na trg postavi
bronasti svoj spomenik,
slavnosti sam prisostvuje —
ah, res pravi mučenik,

In nazadnje govoranca,
ki jo sam tam govori,
sam poti se, sam poslušaj,
in sam »bravo« zakričil

Težko res je dandanašnji
javno delati za rod.
Kdor bi moral te častiti,
pa sam dela se gospod.

A preglavic preveliko
pač ne dela ravno to:
kot je danes samohvale,
je nikoli ni bilo.

Splošno dajejo njegovim duhovitim izjavam velik pomen. So pač radičevske in s tem je povedano že mnogo; to ne ve samo

Čuk na pačci.

Posebna izdaja.

Ko je bila strmoglavljena v Franciji Herriotova vlada in so to novico pozno zvečer javili pariški listi s posebnimi izdajami, je nek raznašalec,

ki se ne pozna dobro na politiko in politične osebnosti, pri prodaji glasno vpil po cestah:

»Posebna izdaja, Millerand (nasprotnik Herriotov) šel k vragu!«

Neki mimoidoči ga je opozoril na zmoto:

»Herriot je demisijoniral.«

»A, res« je začudeno pogledal raznašalec in tekel naprej kričeč:

»Zahtevajte posebno izdajo! Herriot šel k vragu!«

Gorica, dne 13. avgusta. Ne radi vročine (ki je že dosegla višino pasjih dni), radi puščobe, ki vlada v možganih, gre in radi »sušea«, ki se danes godi po svetu. Politiki so na letovišcih, kdo se bo tedaj prepiral? Tudi morilci in vlomilci spijo v tej poletni vročini, ob kateri že jezik molimo iz ust. Zato je pa treba lagati. Zaspani časnikar obrne pozornost za Bolgarijo. To je dežela grozodejskih čudes. O nji je mogoče pisati.

Tedaj: »Kralj je poklical k sebi Cankova in mu dejal, da ni zadovoljen z njegovo vlado«. (Časnikar pa morda ne ve, da je za kralja ravno tako nevarno tako govoriti, kakor za kakega zemljorodnika).

»Cankov prizna, da tako res ne more iti dalje«. (To je res za počti! Ljudje ala Cankov sploh nič ne spoznajo ali priznajo, Niso sposobni zato).

»Rekel je, da odstopi, ako mu garantirajo za življenje«. (Cankov pač dobro vé, da je zaslužil smrt — pardon — časnikar to vé, Cankov bi se tega ne zavedal. On misli, da je zaslužil baronski naslov).

Ljudje poročilu verjamejo. Čudijo pa se, ko berò v eni sapi: »Cankov obsodil 33 ljudi v smrt«.

Ali je to priporočilo, naj njemu prizanesejo? Ali je to znamenje, da je prišel do spoznanja, da tako ne gre več dalje?

Na vsak način je to najboljši dokaz, da je vročina in so časnikarski možgani v nevarnem vrenju.

V SHS daje dovolj snovi — Bogu fala! — Radič, ki daje izjavo na izjavo. Od samih izjav se mož poti, so časopisi polni je Radič bolan, je Moskva nervozna in se bo kmalu svet tresel od same napetosti Radičevih izjav, če jih mož pravočasno ne neha bruhati. Za kralja in za Srbe, proti Moskvi in proti Korošcu in Slovencem.

Splošno so njegove izjave zelo duhovite. Na primer: »Korošec je duhovnik, ki je rdeče prepasan čez trebuh«. Ali pa: »Slovenci so narod, ki se pišejo z veliko začetnico S.«

Pri klavirju.

»Ali se norčujete, gospod Lisjak, ali me res hočete vzeti za ženo?«

»Zares — toda brez klavirja.«

Kako sta se srečala dva kranjska Janeza v tujini.

(Spisal Karlo).

Živela sta nekoč dva kranjska Janeza, ki sta se imenovala Prvi kranjski Janez in Drugi kranjski Janez. Prigodilo se pa je, da sta jo morala mahnuti tja doli na laško stran k vojakom. Kranjska Janeza, laška soldata! Vi si gotovo mislite, da sta šla težko od doma. Pa se zelo motite, obadva sta se zelo veselila že iz tega vzroka, ker sta doma že od nekdanj zelo rada jedla makarone; makaroni in pašta šuta pa je vseeno.

In tako sta jo odrinila tja doli oba v eno mesto, pa nista vedela drug za drugega. Janez Prvi je šel k artigleriji (on pravi, da gotovo zato, ker je bil doma najboljši za »toučt rešta«, kadar so balincali), drugega pa so dali k mulpatiriji (tudi on pravi, da ve zakaj, ker so ga doma vedno zmerjali, da ne zna drugega kot loviti se z različno »mularijo«).

No in tako se zgodi, da se nenadoma srečata sredi ceste!... Sredi ceste se srečate? Na-a, imela sta se srečati, ampak srečala se nista... Bog vedi zakaj, vprašate, kaj

ne? Mislite si gotovo, da si je pozabil Prvi Janez uobiksati čevlje in ga je »ronda« sredi ceste aretirala (kajti on vedno pravi, da ima zato zmerom umazane čevlje, ker... nima pašte (biksa), po cesti pa da je vedno veliko »šutea«, no v kasarni pa da ima dovolj pašte šute). Pa ni tako. Morda mislite celo tako neolikano, da se je Janez Drugi drznil šikniti mimoidoči gospodični in ga je šlišal za njim tenente ter ga poslal zato v kasarno? Tudi to se ni zgodilo, ker je Janez Drugi preveč neroden, da bi mogel v pravem času sikniti in vreči poljubček mladi devojkici. On, kadar kako lepo zagleda, se najprej začudi, odpre usta, se ustavi sredi ceste in preden se spomni, da bi bilo koristno poslati glasen poljubček, je ona že izginila za bližnjim vogalom. No, ker ne uganete, vam pa povem. Janeza sta namreč zagledala drug drugega in se zato nista srečala. Vi se gotovo čudite, kako je to mogoče! Po vaših mislih bi si morala hiteti nasproti in se objeti sredi obljudene ceste. Pa veste, vaše misli niso misli Janeza Prvega in Janeza Drugega!

Janez Prvi se je namreč ustavljal (ravno tako Janez Drugi) in pomislil napol glasno, kakor je bila njegova navada:

»Viš ga, zdej s'm ga pej spejt tlje srječov! Pej stavim glavo, da je suh ku puopr. Men j' d'ns p'slala tjeta 10 L.... Zdej če prideva skupej, me buo g'tou narprej prašou: »Ti, kej, j'mš kej d'narju? Pejd, pejd, bš dau z'an litr vina!« M'guoče b'pej še rjku, de mu nej p'suod'm, kašne dvej liri, de 'ih buo žje vrnu, k' buo jutre d'biu valjo! Narbulši j', če se mu v'gnem, kj' t'ku suh.....«

In Janez Prvi prične gledati, kam bi se zatekel, da bi ušel Janezu Drugemu. Zgodilo pa se je, da se je tudi Janez Drugi ustavil, ko je zagledal Janeza Prvega ter rekel sam pri sebi: »Viš ga, ta strejlo muorem glih t'lje srj'čt.... Pej vejm, de j' suh, ku strejla; d'ns mi j' puoslov stric 10 L., pej čeb šou h nemu, vejm deb me pruosu ž'n lit'r al' pej še z puosuodt! Narbulš j' če ga n' srj'čm!«

In res.... no vruga, pa nista imela kam iti, ker ni bilo nobene stranske ulice v bližini. Že... tedaj jima je prineslo — nebo veselo rešitev. Po trotoarju sta prišla dva serženteta, vsak na eni strani in ravno v tistem hipu, ko bi morala Janeza priti skupaj,.... salutirata, Janez Prvi na levo stran, Janez Drugi pa onemu, ki je stal na desni strani in tako se nista videla, ko sta šla mimo.... Tedaj se je spomnil Janez Prvi: »Zdej pej vejm čiz z'g'tou, de buo šou d' tiste vie t'm n'prej, puole buo pej t'ku v'kuli, deb me spejt srj'čou n' tej str'ni, z'tu je narbulši, de grem lepu n'zaj in jo mahnem v kino. Čeb' ga pa vsegljih srj'čou d'ns kej, j' narbulši, če skrijem tistih 10 L. v k'šn varžet... (In jih skrije v nek stranski žep, ki ga je šele sedaj zapazil ter se obrne nazaj). — Zgodilo pa se je, da si je ravno tako mislil Janez Kranjski Drugi ter se iz istega vzroka obrnil, kajti kranjske glavce so bistre glavce.... In tako.... tudi on je iz istega bistrega razloga shranil svojih stricevih 10 L. v notranji žep svoje vojaške suknje ter krenil v kino.

..... Veste kaj se je zgodilo potem? Potem sta zadela sredi vrat v kino z nosom skupaj!... Prav ste povedali. Kajti v resnici sta se zadela in sicer zato, ker sta gledala oba v tla, misleč.... po tistem naziranju modernih filozofov, da če ti ene stvari ne vidiš, tudi tiste stvari in: ali v našem slučaju je mislil Janez Prvi, da če on ne bo videl Janeza Drugega, da tudi Janez Drugi Kranjski ne bo njega,

vsled tega je gledal v tla. In za epkrat se ni zmotil... To-rej sredi vrat sta zadeja z nosom skupaj in sta se začudila.

Janez Kranjski Prvi: »Kej, Janez, ti si tle v Pičenci! Pej kej z'ana strejla te j'sm p'rnjesla! Oh k'ku sm vesiu, de se d'bimo Sl'vejnci skupej, ku n's j' t'ku malu! Pej kdaj s' pršu?«

Janez Kranjski Drugi: »Jejs zs, jejsz Janes, pej kej 's tud ti tukej? Pej rejs nej'sm vejdu, de so te s'm p'slali. Pej, kej de te nej neč v'n iz k'sar-ne, ku b' blu t'ku lepu, če b' se kdej Sl'vejnci vidli in šli v k'sno oštrijo...« Janez Drugi je naenkrat obmolknil, ker se je spomnil na svojih 10 L. Naenkrat mu je prišla pametna misel v glavo: »Če ga b'm prašu, nej mi p'suodi z' u kino, puo bu pr'ie vejdu, de nej nim več in 'me n' buo silu. Če mi buo pej plačou, puole un...« si je mislil Janez Drugi in je rekel: »Ti, Janez, pej kam gr'jš?«

Janez Prvi Kranjski: »Ja, u kino s'm rajtou j't'...«

Janez Drugi: »U kino, jej, jej, k'ku si sr'j'čn, k gr'jš l'hku! J'z... Nu vejš kej, k'b meni p'suodu šesdesit čen-težimov, tj b'm žj vrnu, k'r b'm d'biu valjo!«

Janez Prvi pa si je ravno isto mislil kot prej Janez Drugi, zato je rekel: »Ti n' vejš k'ku r't... Ma, vejš ranukar s'm mislu tjebe prašet, če mi muorš ti p'suodt, vejš jz s'm zj' usje zaprau, glih prej lje s'm kupu za zadnih 20 čen-težimov želati... Vejš rejs...«
(»Sej vej'm k'ku nejms'»

neč!« si je mislil Janez Drugi in ravno isto si je mislil Janez Prvi).

Nato se je ravno vsula množica iz kina in v tej množici sta se zgubila Janez Prvi in Janez Drugi Kranjski, kakor sta pozneje pravila radi tega, ker se nista več mogla najti. Nato sta krenila vsak v drugo gostilno in si naročila po pol litra vina ter ga moško popila. Nato sta ošabno poklicala brhko natakario, katerih je v »Pičenci« polno, ki je spočetka mislila, da se fant — »militare« dela norca iz nje, ker je iskal in iskal svojih 10 L.,

pa jih za vruga ni mogel najti, ker je bil žep še pretrgan in nezašit ter so lirce padle na tla.... Kakor Janezu Prvem tako tudi Janezu Drugemu Kranjskemu, Brhka natakario pa se ni pomišljala, je vzelo kapo Janezu Prvem kakor Janezu Drugemu in tako sta obadva prišla v kasarno brez kape. To še ne bi bilo tako hudo, ker vojaku ni dosti mari za kapo, ima še vedno rajši klobuk, ali seržente ni bil takih misli in Janez Prvi kot Janez Drugi Kranjski sta morala »notri«, že veste kam.....

ZADOVOLJNOST.

Sodnik: »Vj ste potnika, ki je šel skozi gozd, popolnoma izropali! Ali ste mnogo dobili?«

Obtoženec: »No, gospod sodnik, zahvalim za vprašanje, s slučajem sem bil čisto zadovoljen.«

OTROCI.

Tašča (zjutraj pri kavi): »Strašno! Tvoj mož je včeraj zvečer pripeljal kravo domov.«

Mali Pepček posluša z odprtimi usti. Ko vstopi oče, mu plane sinček nasproti z vprašanjem: »Ata, kje pa imaš kravo, ki si jo sinoči pripeljal domov?«

VZROK.

Neki mladi pesnik je poslal znanemu kritiku zajca v dar. Naslednjega dne je prišel sam, da bi mu prebral svojo novo žaloigro.

»Ne, ne, dragi prijatelj«, mu pravi kritik, »če mi misliš prebrati vašo žaloigro, vzemite raje zajca nazaj.«

NEPREMIŠLJEN

ODGOVOR.

Dama: »Jaz se še vedno čudim, da ste na voznji iz Trsta z voznim listkom prvega razreda prestopili k meni v drugi razred.«

Gospod: »Milostna gospica, radi vaše ljube navzočnosti bi mi niti živinski vagon ne bil pregrd.«

STRUPENA KRITIKA.

»Kaj pravite k moji komediji?«

»Čudovito! Kako ste se mogli celi dve uri tako spretno izogniti vsakemu dovtipu.«

Proza in poezija.

»Kaj misliš, Edvard, ko gledaš te divne gore v sijaju jutranjega solnca?«

»Da bi bile vse te skale sladkor; to bi se ga dalo imenitno razpečati v tej draginji.«

J. Jurkovič — Karlo:

14

Drugovanje.

PETRICIA: Polona, Prisežem ti, da ti ga drugod preskrbim.

OLONA: Takega, kaj ne, kakor si si ga sam, tako, da ti ga morajo z ust jemati, kakor psu meso, kj ga je vkradel.

PETRICIA: Ne. Meni je vsega tega dovolj. (Slači Čuličevo spalno suknjo.) Hudič naj vzame vse te krive poti in vsa ta neusoiema gospodstva. Menj preseda že vse skupaj. (Vrže suknjo na divan.) Tu jo imajo. Naj jo le imajo. (Odpre omaro in vzame iz nje pisano suknjo, v kateri je bil prišel.) Vse mu se odrečem. (Privleče iz omare sveženj, s katerim je prišel.) Tako! (Nato tamburico.) Tako! (Nato brivsko opremo.) Tako! (Vse to položi na mizo.) Vsemu se odrečem, samo enemu ne, kar sem se naučil še mlad, namreč, da je grenak grižljaj tuje milosti. In zato mora biti drugače. Pod to hudobno glavo čutim staro srce in ono mi pravi, da mora biti drugače... In te solze... jih vidiš Polona? Te solze...

kdor jih ima, ta še ni propadel. (Polona ga začudeno gleda.) Ti mi ne verjameš? Prav imaš. Ali uverila se boš, primojveri, da me boš še spoštovala, Polona... To vse se je moralo zgoditi. Prav je rekel tisti, da je svoj grižljaj najsladkejši, pa tudi če je grenak.

POLONA (zase): Hvala Bogu. (Glasno.) Ali kaj boš počel, ubožec? Kaj boš počel, ko nič nimaš. Upniki so ti vse raznesli.

PETRICIA: Kaj naj počnem? (Zagrabj brivsko opremo.) Kaj pa je to? Ta britev je dovolj ostra, da odreže vsak dan dva kosa kruha. Saj je tudi preje rezala, (jecljaje) samo ti si včasih pomankanje trpela.

POLONA (ganjena): Petrica!

ČULIČ (skozi okno, zase): To je dober človek. Treba jima je malo pomagati. (Vstopi v sobo.)

XIV. PRIZOR.

Prejšnji, Čulič in Mišo.

POLONA (zmedeno): Gospodar! Čujte, kaj se je napravilo iz te zvijače, Ta človek tukaj — vaš gost... je...

ČULIČ: Moj drug, a tvoj mož. Vse drugo vem in bom vse tudi popravil.

POLONA: O gospodar! Kako bi to mogli!

ČULIČ: Morem in hočem. Ali pred vsem se morata pomiriti. Ne trpim v hiši niti, da bi se mačke sovražile.

PETRICIA: Sva se že pobotala. Kaj ne Polona? (Da Poloni roko.)

ČULIČ: Bravo! A sedaj Vicko Gobilradič...

PETRICIA (ga prekine): Petrica Belajac.

ČULIČ: Torej Petrica Belajac: Ali moreš te tri tedne izbrisati iz svojega življenja?

PETRICIA: Brišem vse, kar je kdaj bilo. O, da bi nikoli ne bilo!

ČULIČ: Britev v roke, Petrica, pa si reži kruh od svojega truda. Bog vama ga bo dal še belega; a pozabi pogačo tuje milosti, ki si jo po vrhu tega še osolil in zabelil.

PETRICIA: Hvala ji! Ona me je ozdravila.

ČULIČ: Dobro. V mestu imam majhno hišico. Tam vaju nastavim, pa ži-

Izposojevanje kovčkov.

V bližine opere v Parizu je elegantna prodajalna za stvari, ki jih človek rabi na potovanju. Prodajalec izposojuje kovčke za en dan in njegova trgovina imenitno cvete. Na prvi pogled se zdi človeku čudno, kako si more kdo izposoditi velik kovček za par ur... Stvar je silno enostavna: Če ste v Parizu in imate denar, boste gotovo obiskovali »Chic dancinge« in »thés á la moda«. Tam spoznate damo najboljše družbe in jo prosite za njeno naklonjenost... Stvar je pa ta, da nimate primerne stanovanj za njen sprejem in vaša nova ljubezen pa tudi noče riskirati, da bi šla z vami v eno onih direktnih »meblovanih hiš«, ki služijo elegantnim pustolovščinam, kjer bi lahko srečala katero svojih dobrih prijateljic, ali celo..... Tedaj ji pa vi napravite sledeči pošten predlog: »Vzemite taksi in peljiva se k izposojevalcu kovčkov. Izposodila si bodeva ogromen kovček, ga dala naložiti na taksi in predstavila se bova z njim v kaki renomirani penziji, kjer bodo mnenja, da sva rodoljubni par z dežele, ki je prišel za dva dni v Pariz...« Prav redko se pripeti, da dama ne bi občudovala take ženjalne misli.

NA SEJMU.

Sejm je. Komedije, vrtiljaki in različna druga ropotija. Med drugim je tudi koliba, ki skriva veliko senzacijo.

»Mož s kravjo glavo!«

Velika množica ljudi stmi pred vhodom.

»Vstopite! Videli boste veliko čudo. Moža s kravjo glavo. To morate videti. Vstopnina samo ena lira. Otroci in vojaki plačajo polovico. Le notri! Predstava začne takoj!

Vstopil sem v polmrak rjava šotora. Zvonec zapoje. Zastor se razgrne in sredi odra sedi mož s kravjo glavo v naročju.

OBLEKA ZA DAVKE.

»Mož, danes je bil tu berač, ki sem mu darovala tvojo

staro raztrgano obleko, ki je visela v omari. Ti je itak ne boš več nosil.«

»Za božjo voljo! Ti me boš pokopala s svojo darežljivo stjo!«

»Toda, saj tako obnošene obleke, vendar ne boš več nosil!«

»Kajpa da ne! Oblekel sem jo vselej, kadar sem šel plačevati davke.«

Poiskunja.

(Priredil Karlo).

»Veš kaj, preiskusila bom, če mi je mož zvest«, je rekla gospa Pavla svoji prijateljici Dori.

»Ah, kako neumna misel. Marjan te ljubi in potem, kje, misliš, da bo našel tako lepo in pristrčno damo kot si ti?«

»Poiskusila bom vendar. Vidiš ravno to me peče, da sem jaz njegova žena, kajti soproj ne vidi zaslug svoje žene, temveč le njene napake. Zato mi jako ugaja ta misel. Čuj, Dora, kaj ko bi ga ti izkušala. Saj si lepa kot jaz in Marjan te vedno hvali in opeva.

»Marian, ali ste sami nocoj?«

»Kakor vidite, draga Dora. Pavla je v postelji, pravi, da jo močno boli glava, toda, če hočete...«

»O, nikar se ne trudite, ni potreba... Jo bom že videla jutri. Nocoj... ah nocoj čutim potrebo, da se moram razodeti... zaupati svoje skrivnosti nekemu, ki bi me mogel razumeti. Vničiti moram tisti dvom, ki me neprestano muči. Hočem, da govorite resnico, ker dvomim o zvestobi svojega moža.«

»Pomirite se, Dora. Slavko vas ne vara. Kadarkoli gre z doma, krene naravnost v klub, kjer čita, igra, kadi... ves večer.«

Tišina. Njho izunaj grozi z dežjem.

»Marjan, ali mi nimate ničesar več povedati?«

»Kaj bi vam pripovedoval?

ČRNI LASJE.

»Kako je to, gospa? Toiiko časa ste nosila rjave lasje, danes pa imate črne?«

»Vi ne veste. Včeraj sem prejela strašno vest, pod njenim vtisom so mi lasje naenkrat postali črni.«

Prijatelj rešil si mi življenje!

(Po L. Simonu priredil Karlo).

OSEBE:

CVETKO ZAMAŠNJAK, nadzornik krompirjeve zaloge na nekem posestvu.

MIHA in PETER, kmetska fanta. Dejanje se vrši v sobi.

I. PRIZOR.

ZAMAŠNJAK (odpre srednja vrata in pokuka v sobo): Milostljive ni doma? No, to mi vgaja (vstopi.) Sedaj bomo pa stvar kar lepo končali (proti občinstvu.) Mogoče že vedo oni, kakšno stvar? No, če ne vedo, jim bom pa povedal, samo obljubiti mi morajo, da ne bodo naprej gofljali! Kajti milostljiva ne smejo ničesar izvedeti. Stvar je namreč taka: Milostljiva — to se pravi naša gospa posestnica — so neznanška prijateljica tejava, zlasti takrat, kadar se uprizarja prav, prav žalostna tragedija, tako, da se morajo do dobra izjokati. To je sicer nekaj zares čudnega, ali ne morem pomagati, tako je, štiri ure

se morajo voziti do bližnjega mesta, kjer igrajo komedijo — no in pritrđiti mi morate, da je to malce neprilično za nas, ki se potimo tu med nekulturnim ljudstvom. No in nekolikokrat se je celo naši gospej primerilo, da se je odpeljala gledat tragedijo, pa se je radi nenadnih zaprek (glavna igralka je obolela) morala uprizarjati opereta, mesto žaloigre — od takrat ne zaupajo več naša milostljiva repertoarju in ostajajo rajši doma. No in sedaj hočejo naš milostljivi gospod, ki milostljivo zelo ljubijo, osnovati tukaj na svojem posestvu svoj lastni teater in presenetiti gospo ravno za njen god z uprizoritvijo žaloigre. No in ker sem jaz — takorekoč v teatru gor zrastel, so mi prepustili vse vodstvo! — No, reči pa moram, da sem mož zato, jaz Cvetko Zamašnjak, na boljšega bi ne mogel naleteti. Že kot »bube« sem v mestu »pucal« čevlje in krtačil hlače glavnemu igralcu ali pa zaljubljeni igralci. Na vsak način sem moral kaj odnesti iz gledališča! Že takrat in kaj šele pozneje!

(Zastor pade.)

KONEC.

(Dalje.)

Laskavosti! Ne, ker jih sovražim, Novice; jih ne vem».

»Niste prijazni nocoj. Zelim, da bi mi govorili zvočnih in pristrčnih besed in vi jih znate, Dvorite mi!«

»Šalite se, Dora. Jaz, prijatelj Slavkov! In potem ne bi vedel kaj povedati, postal bi nemiren...«

»No, saj za šalo, samo zato, da mi hitreje preteče večer. O, jaz naprimer vam bi vedela povedati mnogo. Ali se spominjate, kdaj smo se spoznali? Oba — vidva sta bila sijajna častnika, Pavla in jaz pa dve domišljavi deklici. Vi ste mi ugajali takoj in skušala sem vam razodeti to z očmi in nasmehi. Toda preveč vas je oblegala Pavla. No, potem sem poročila Slavka in vi Pavlo. Toda ostalo mi je še vedno v srcu neko bolešno nagnjenje do vas in neprestano sem se spominjala onih plemenitih besed, ki ste mi jih dejali oni dan v ljubosumnosti do Pavle, ki se je šalila s Slavkom».

»Dora, zakaj se tako neusmiljeno šalite? Vi ste najboljša prijateljica Pavlina, jaz pa Slavkov najboljši prijatelj. Zakaj me mučite?«

Ona se je nasmejala. On se sreča z bleskom njenih oči in za hip podvomi:

»Dora, ali vas je mogoče Pavla pooblastila, da me iskušate? Zakaj vem, da ji prihaja zadnje čase marsikaj neumnega na misel.

»Ne, ne, dragi moj! Pavla ne dvomi o ničemer. Govorim v resnici iz dna svoje duše. Pet let se že poznamo, pet let živimo skoro skupaj. Kjer sem jaz in on, tam sta vidva. Ali se ne bi vlezila mlada dama, ko ima poleg sebe lepega

plemenitega človeka, ki ji pa ne podvori nikoli z lepo, pristrčno besedo, razen nekoč, ko ste mi rekli: »Dora, kako ste divna nocoj!« Mislila sem, da ste končno opazil, da vas ljubim. Sedaj pa se ne šalim več. Hočem tudi jaz zavžiti košček sreče! Marjan, ljubim te... Marjan... in sem tako hrepenela po tebi...»

Oklenila se ga je okrog vratu... in, same od sebe so se poiskale njiju ustnice.

»Dora, hočeš vedeti? Tudi jaz sem hrepenel po tebi. Hotel sem ti že davno povedati, da te ljubim, pa sem se bal...«

»Marjan, vedi: Pavla sama me je pooblastila, da naj te izkušam.

»No, dobro, in sedaj, kaj ji boš rekla?« jo je strahoma vprašal Marjan.

»Nikar se ne boj. Rekla ji bom, da se je preiskušnja ponesrečila in — da si biser vsch zakonskih mož».

»Zakaj se nisi tudi ti spomnila, da bi ji rekla, naj iskuša še ona tvojega moža!«

PREVEČ ZAHTEVANO.

»Koliko časa rabim do kolodvora?«

»Jaz rabim vedno pol ure.«

»Jaz vas ne vprašam; koliko časa rabite vi, jaz hočem vedeti, koliko časa bom rabil jaz.«

RAJŠI.

»Na svidenje Slavka!«

»Adijo, Janko!«

»Ti pišem takoj, ko pridem!«

»Pismo?«

»Ne, brzojavko!«

»Čuj, Janko!«

»Kaj je, Slavka?«

»Ali bi ne bilo boljše denarno nakaznico!«

IZNAJDLJIVOST.

A.: Kako izhajaš s svojimi upniki, ali te še tako močno zasledujejo, kakor so te prej?

B.: Zdaj stanujem v hiši, ki nima stopnic in sem varen pred njimi.

A.: Kako pa prideš v svojo sobo?

B.: S pomočjo lestve; če sem z doma, jo pustim, da stoji, če sem doma, jo potegnem k sebi.

Nova uganka.

Napiši na listič številke 666. To število pa spremeni v drugo število, ki bo za najmanj eno tretjino večje kot zgoraj napisano število. Toda ne smeš nič brisati nič pripisati ne drugače spreminjati.

Če to narediš, boš imenovan v listu, poleg tega dobiš, če boš izžreban, še lepo knjigo mladinskih pesmi v dar.

Rešena uganka.

Uganko se prav reši tako:

Ribič pelje prvo kozo čez reko in pustil volka in zelje. Nazaj gre sam in pelje volka

čez. Nato pelje kozo nazaj in vzame s sabo zelje ter pripelje vse skupaj na drugo stran.

Prav so rešili:

1. Frančeškin Karol, Trst, Giuliani 11-III.
2. Pikec iz Kanala.
3. Stanko Osojnik, Vavrjani 54.
4. Gabršček Ivan, Tolmin 62.
5. Stana Rodman, Vipava 88.
6. Lojze Kalan, Trnovo.
7. Zvonko Perkan, Trnovo.
8. Paušič Milan, Gorica.
9. Morelli 3.
10. Ravnik Anica, Solkan.
11. Vižin Marijan, Solkan.
12. Orel S., Tomaj.
13. Bizjak Andrej, Kal.
14. Franc Plesničar, Čepovan 48.
15. Zavrtnik Leopold, Kanal.
16. Šuligoj Josip, Kanal.
17. Segala Tanto, Kanal.
18. Lojze Šuligoj, Trst.
19. R. Elena 15.
20. Simonič Henrik, Barkovlje.
21. Roza Josip, Št. Vid, Vipava.
22. Kovač Viktor, Maribor.
23. Slavko Dožek, Cerklje ob Krki.
24. Kavčič Ivanka, Trst.
25. Sever Ivan, Trzič (Monf.).
26. Tratnik Ivan, Idrija 355.
27. Šuligoj Anton, Scorcola 409.
28. Jenko Franc, Trnovo 48.
29. Nagode Fran, Idrija 76.
30. Tavš Štefan, Reka 10 (Cerklje ob Krki).
31. Furlan Pavla, Vrhpolje.
32. Mišič Josip, Trst.
33. Fani Premru, Gorica.
34. Koren Amelija, Budanje 6.
35. Kmet Franc, Norin 29.
36. Klač Franjo, Grahovo 136.
37. Ivan Petrih, Trst.
38. Bon Alojzija, Rupič vrh.
39. Misljč Mihael, Ljubljana.
40. J. Žigon, Dol, Brannica.
41. Repin Stanka, Prem 89.
42. Tomažič Ivan, Bitinje 10.
43. Požgar Franc, Bologna.
44. Puntar Edo, Prosek 88.
45. Harry Gismann, Trzič 156.
46. Viktor Indihar, Trzič 97.
47. Žakelj Marica, Idrija 88.
48. Zupan Viljem, Ljubljana.
49. Karol Malalan, Bistrica 48.

Vse je že kolekovano - Kolkov smo že siti.

Vse je že kolekovano, kolkov smo do grla siti, kakor da se nam za grehe je neznane pokoriti.

Na vžigalicah je kolek, kolek že bo na cigari, na balončkih in na psičku, le na nas ga Bog obvari,

Če jim slednjič v glavo pade, denejo ga na podplate, na klobuk, na spodnje hlače, morda tudi na copate.

Če pa še na ženski jezik ga pritisnejo gibljivi, bom dejal: ni bogme slabo, kolek dragi, Bog te živi!

riz, tako kvažujejo dekleta pariško modo.

Pravijo v Budanjah, da hočejo fantje še častiti malika bal-a ali to pot bodo plesale same zapeljane punce in nezakonske matere. Sive plesneve babnice in dedci pa so se zakleli, da ne gredo več noreti zaradi teh malikovalskih fantov. Oj malik bal, kaj si storil, saj so še bolj bolni, posebno po tistemu vinu, ki se je delal po zistemu v Kani Galilejski. Pridi ih, Čuk, kaj potroštat! Ker je Čuk ponočni otič, vidi tudi, kakó se neka budanjska punca iz fabrike na kolesu s fantom vozi in to okrog polnoči.

Pravijo v Jur. dolini, da si je g. Flikec najel kar tri sobarice, odkar stanuje sam v sobi s posebnim vdom.

Pravijo istotam, da Flikec sovraži ženske kakor krava sol.

Pravijo v Postojni, da se je naš Janko pred kratkim polastil z veseljem lepega lova, seveda ne peš, temveč njegov voditelj je bil »autoluxus«. Lovil je krščansko in srčka, no bitje; a brezuspešno. Odletela je proti Hraščam. Naš obupani Janko je študiral, ali bi bil bolje kak zrakoplov, da bi preje dosegel ubeglo željo. Ne! Vtaknil je kot lisica svojo glavo med avtomobilsko zofo ter osramočen urno odšel mimo Štefina zopet v svoj kurji kotiček.

Pravijo v Postojni, da se je bila tukajšnja »frizerka« v Opatiji tako zaljubila v nekega fantka, da je popolnoma pozabila na svojo obrt. Ubogi pomočniki so že več kot več obupali, kaj bode, ako nje nazaj več ne bo. Kdo bo gospodar? Stari ali mladi? In pričkanje bi bilo kmalu na dnevnem redu, ako ne bi bila velika noč vstajenja, to je prihoda lepe dame. Potrtost starega in veselje mladega je zavladało v brivnici, ko se je prikazala že več kot pogrešana frizerka.

Pravijo, da v Mariboru prodaja nekdo svojo ženo, denar sprejema seveda on. Ko so ga vprašali: »Zakaj?« — Je odgovoril: »Das gehört zur Wirtschaft«.

Pravijo, da je v Mariboru v Park-kavarni ukradel nekdo nekemu potniku izpod pazduha kovček. Ko so ga prijeli, je pa rekel, da je bolan. Pri-neljali so ga v bolnišnico in tu so ugotovili, da je res bolan, in sicer zato, ker je ženske preveč ljubil.

Pravijo, da v Mariboru kupujejo mesarji v mestni klavnici pljuča in jetra po 5 do 6 dinarjev kg., prodajajo jih pa na trgu po 15 in tudi še več dinarjev kg.

Pravijo, da v Mariboru stane četrt litra soda vode povsod po en dinar, v neki gostilni, kjer se misli natakarića poročiti, stane pa po en dinar in pol.

Pravijo, da so v Mariboru cene blaga pa tudi usnja zelo padle, čevljarji pa so to vpoštevali tako, da zdaj računajo za vsako popravilo čevljev 15 do 25 dinarjev več, kakor so računali do sedaj.

Pravijo, da je neki rojanski učitelj celi Don Juan.

Pravijo, da te dni dospe v Trst, celi vlak nagobčnikov, da bi rojanske frajlice ne ostale brez njih, jim Čuk zaupno svetuje, da se priporoče za to potrebno nabavo, tamkajšnji železničarski zvezi.

Pravijo, da je Žerjalova gospodična fajna pupa.

**POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica**

R. Z. S. O. Z.

V najzgodnejši in najbolj

v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Babica avtorizirana sprejema noseče. Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloida, lasne zaпонke, torbice, vsakovrstne stvari iz celuloida, gumija, ambrs itd. Trgovina drobnjave in igrač **A. Fiegel, Via Carducci 9 - Gorica.**

Najfinejša vina v steklenicah
Luigi Calissano & Figli

Alba

Brachetto

Nebiole Barbera

Freisa

Barolo

Gran Spumante

Duca d'Alba

se dobè pri žganjarni
na trgu Sv. Antona 7
v Gorici.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „rgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških lovarn.

Priporoča se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **Via Duomo št. 11.** Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

